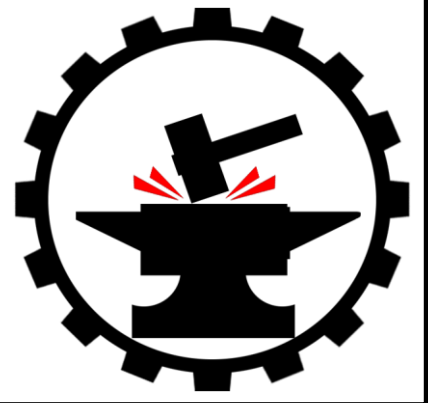

Metal İşçisinin Sesi

Sayı: 4

İletişim: metaliscisinin sesi@gmail.com

Metal İşçisiyim 1 Mayıs'ta Taksim'deyim!

YAKIYORSUNUZ

Çadırlar içinde bedenlerimizi. Sıcak bir yuvadan, eşimizin, çocuğumuzun kokusundan uzak bir çadıra doldurup, cayır cayır yakıyorsunuz. Zaten elimizde kalan son haklarımızdan biri olan sigortamızı bile öldükten sonra yapıyorsunuz.

BOĞUYORSUNUZ

Para hırsınızın gözlerinizi kör edip, önlem almayı akıl bile edemediğiniz barajlarımızda boğuyorsunuz. Her gün biraz daha zam yaparak aldığınız vergilerle nefessiz kalıyoruz. Sırtımızdan geçinmeye, ekonomi büyüdü demeye utanmıyorsunuz. Hak aramak için meydanlara her çıkışımızda, silahsız bizleri panzerlerinizin sularında boğuyorsunuz.

ZEHİRLİYORSUNUZ

Maden ocaklarında, ezerek, patlatarak yok ediyorsunuz. Giysileriniz moda uysun diye merdiven altlarında kot taşlarken çürüyor ciğerlerimiz. Ne zaman sesimizi yükseltsek biber gazınızla yanıyor gözlerimiz. Soframıza koyuyorsunuz genetiği oynanmış yiyecekleri, sırf siz daha çok kazanın diye zehirleniyor bebeklerimiz.

UMUTLARIMIZI ÇALIYORSUNUZ

Büyük hayallerle atama bekliyoruz. Bir türlü yapamıyorsunuz sayısız açık kadrolu okullara atamalarımızı. Her gün biraz daha çaresiz kalıp, intihar ederek yitiriyoruz umutlarımızı.

HİÇE SAYIYORSUNUZ

Biraz daha hızlı üretmek, daha çok kazanmak için, 3 kuruşa yapılabilecek havalandırma olmadığından öldürüyorsunuz tersanelerde. Maliyet görüyorsunuz işçi güvenliğini. Yeter ki iş olsun, cebimiz dolsun diyorsunuz.

Ocak ayında 62, Şubat ayında 42, Mart ayında 59, Nisan ayının ilk 5 gününde 15 kardeşimizin katilisiniz. Son 10 yılda toplam 10 bin 723 işçi, her yıl ortalama 1072 işçi can verdi huzurlarımızda.

Günden güne taşeronlaşan firmalarınız köle tüccarlığı yapıyor. Sonra da geçip karşımıza tüm pişkinliğinizle bütün bu olanları mevzuat eksikliğine bağlıyorsunuz. Eksikse mevzuat siz ne diye oradasınız diye sormaz mıyız sanıyorsunuz?

Ben Metal İşçisiyim,

İyi bak gözlerime, bileklerimdeki güç ve nasırlarımdır emeğim. Cayır cayır fırınlarda pişiririm ekmeğimi, yoğururum göğüs tahtamda. Ben metal işçisiyim, duyuyor musun beni alanlarda. İşte buradayım bu gün ekmek kavgamın tam ortasında. Benim çocuklarıma bırakacak fabrikam yok, tek mirastır ardımda bıraktığım haklarım. Sen kork kaybedeceklerinden. Benim bir ceketim kaldı kapıda asılı bıraktığım.

Şimdi birlik zamanıdır. Ölümlere, sömürüye karşı insanca yaşamayı hedefleyip, kol kola girmenin zamanıdır. Yumruklarımızı patronlara, kan emicilere, katillerimize karşı kaldırma zamanıdır. Sokakları doldurma, halayları kol kola büyütme zamanıdır.

**Şimdi 1 Mayıs alanında
buluşma zamanıdır.**

Yaşamak için çalışıyoruz ölmek için değil!

Neredeyse her gün televizyonlarda, gazetelerde işçi ölümleri haberi alıyoruz. Aldığımız her haberde inşaatçı çalışan babamızı, atölyedeki annemizi, fabrikadaki kardeşimizi, madenlerdeki, tersanelerdeki çocuklarımızı düşünüyoruz. Canımızdan can veriyoruz düşündükçe.

Mart ayında 59 işçi hayatını kaybetti, nisan ayının daha ilk 15 gününde 49 can toprağa verildi. Ölen işçilerin birçoğu taşeron ve sendikasız, canlarını, maliyet olarak görülen iş güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmemesi nedeni ile yitirdiler.

İstanbul Esenyurt'taki alışveriş merkezi inşaatındaki 11 işçinin ölümü ardından hızla TBMM'ye İş Sağlığı Ve Güvenliği Kanun Tasarısı sunuldu. Tasarıya göre işçiler hayati risk söz konusu olduğunda işten kaçınma hakkına sahip olacak, özlük hakları korunarak risk ortadan kalkana kadar işe gitmeyebilecek. Tehlike sınıflarına göre işyerlerinde iş güvenliği uzmanları çalıştırılacak v.s.

Sendikalı olmak işçinin anayasal hakkı olmasına rağmen sendikalı oldukları için işten çıkartılan, aylarca direndikten sonra birde devletin polisi tarafından tartaklanan bizim işçilerimiz değil mi? Örgütlenme özgürlüğünün olmadığı (kanunen var ama yok) bir ülkede işçi patronun karşısına çıkıp ben gelmiyorum sen önce güvenliği sağla o zaman işe başlarım diyecek, komik!

Hükümet iş kazasının sorumlusunu cezalandırmaya odaklı değil, iş kazasını önlemeye odaklı yaklaşıyoruz diyor. O yüzden her iş yerine iş güvenliği uzmanları koyacaklarmış. Bunun anlamı iş kazalarının sorumluluğu işçinin omzuna yıkmaktır. Biz uyardık siz uymadınız, hekim, uzman istihdam ettik rahat durmadınız demektir.

Oysa Zonguldak'taki istatistiklerde sendikasız madenlerde iş kazalarının sendikalılara göre 34 kat daha fazla olduğunu gösteriyor. İş kazaları uzmansızlıktan değil uykusuzluktan oluyor.

Mevcut iş kanunundaki ağır ve tehlikeli işlerde çocuk ve gençleri çalıştıranlara cezai yaptırım düzenleyen 105. madde tümüyle kaldırılıyor. Tasarıda "Genç İşçi" maskesi arkasında 16 yaşından küçük çocukların ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması gizleniyor. Türkiye'de hâlihazırda yaklaşık 1 milyon çocuk işçi çalışıyor. İş sağlığı ve güvenliği kanun tasarısı ve eğitim düzenlemeleri ile bu sayı daha da artacak ve bu artış çocuk işçi ölümleri ve iş kazalarını artırdığı gibi eğitim seviyesinde düşüşe yol açacaktır.

Bizler çocuklarımızın çalışmasını, ölmesini değil, ücretsiz eğitim istiyoruz. Bizler iş kazası ismi altında işlenen cinayetlerin hesabının sorularak sorumluların cinayetten yargılanmasını istiyoruz. Bizler parasını işverenin verdiği hekim, iş güvenliği uzmanları ile denetimin yürümeyeceğini biliyor tamamı işçilerin kontrolünde olan işçi denetim sistemini istiyoruz.

BİRLEŞİK METAL BURSA'DA "HAT TRICK" YAPTI!

Mart ayı Bursa'da sınıf mücadelesi bakımından çok önemli bir gelişmeye sahne oldu. Metal sektöründe 12 Eylül'ün yarattığı ortamdan beslenerek gelişen gangster sarı sendika Türk Metal'de örgütlü binlerce işçi, sarı sendikadan istifa ederek Türkiye'nin en mücadeleci sendikalarından biri olan Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na geçti. Önce üç fabrikasında toplam 6400 işçi çalışan Bosch işletmesinin sendika kapsamındaki işçilerinin %75'i Birleşik Metal'e geçti. Bunu Bosch işletmesinin dışında yer alan Bosch Rexroth adlı şirkette çalışan 1000 işçinin çoğunluğunun Birleşik Metal'e geçmesi izledi. Birleşik Metal daha sonra Bosch Fren Sistemleri adındaki üçüncü bir şirketin işçilerini de örgütleyerek zaferlerini üçledi. Böylece bir ay içinde Birleşik Metal, bir maçta üç gol birden atan futbolcular için yaygın olarak kullanılan terimle "hat trick" yapmış oldu!

Bursa'da yaşanan bu olay, sendikal mücadele açısından bir deprem niteliği taşıyor. Türkiye işçi sınıfının en güçlü taburları olan metal işçilerini burjuvazi adına disiplin altına alan, şovenist ideolojiyle uyuşturan, sonra da patronlara armağan eden gerici sarı sendika Türk Metal'in yediği darbe, işçi hareketinin içinde dengeleri değiştirebilecek önemde. Türk Metal'in yediği darbe, 12 Eylül'ün kurduğu sistemin sarsılmasıdır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin burjuvazinin işçi sınıfına savaşında kirli işlerini yaptığı 12 Eylül askeri diktatörlüğünü izleyen otuz yıl boyunca, işçi sınıfı çok kahramanca eylemler yaptı. 1989 Bahar Eylemleri, 1990-91 Zonguldak Komünü, 1990'lı yılların KESK'in kuruluşuna giden yolu döşeyen mücadeleleri, Paşabahçe, Erdemir ve diğerleri, en yakınımızda Tekel işçilerinin Sakarya Komünü.

Ama bunların hiç biri, 12 Eylül'ün sendikal alanda kurduğu, genel olarak sınıf mücadelecisi sendikacılığın kuşatılmasına, özel olarak da DİSK'in bir köşeye sıkıştırılmasına dayalı güçler dengesini değiştiremedi.

İşte şimdi 12 Eylül'e hücum başlıyor. Bursa'da Renault, Tofaş, yan sanayi işçileri, İzmir'de Delphi'den sonra demir çelik, Trakya'da BSH, hepsi 12 Eylül'ün yarattığı olan, Türk Metal denen deli gömleğini yırtmayı tartışmaya başlıyor. Yayılma mürekkep lekesi gibi mi olacak yoksa sancılı ve uzatılmış bir süreç mi, bilinemez. Ama Türkiye işçi sınıfı içinde bir yer sarsıntısıdır başlayan!

Metal işçisi zincirlerini kırıyor, yuvasına geri dönüyor...

Metal sektöründe işçi baharı yaşanmaya başladı. Bursa'da kurulu yaklaşık 6 bin işçinin çalıştığı Bosch fabrikası ve ardından yan sanayisi olan yaklaşık bin işçinin çalıştığı Bosch Rexroth fabrikalarının işçileri sermaye sendikası Türk Metal den yıllardır uğradıkları baskı zulüm ve ihanetlerin hesabını sorarak barikatları yıkarak istifa etmiş ve Birleşik Metal-İş sendikasına yani öz örgütleri olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na kitleler halinde geri dönmüşlerdir.

Bursa'da yaşanan işçi baharı sarı sendikanın yetkili olduğu tüm fabrikalardaki işçiler arasında heyecan uyandırmış ve ciddi tartışılan bir konu halinde gelmiştir.

Sonrasında Gebze TAYSAD organize sanayi bölgesinde bulunan yaklaşık 450 kişinin çalıştığı Cengiz Makina işçileri bu hafta başı sarı sendika Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal İşçileri sendikasına üye olmuşlardır. Kuşkusuz buna geçen yıl MESS toplu iş sözleşmeleri döneminde verilen mücadelenin ve ardından kazanılan zaferin çok büyük etkisi olmuştur. Temennimiz 12 Eylül cunta yönetimi tarafından, sermayenin emri üzerine yaptığı yasal düzenlemeler ile DİSK'ten koparılıp Türk-İş'e verilen tüm fabrikalarda çalışan emekçilerin zincirlerini kırıp, anayasal hakkını kullanarak yuvalarına geri dönmeleridir.

Haydi dostlar Bosch işçilerinin açtığı aydınlık yoldan yürümeye, ödediğimiz bedelleri sermaye ve uşaklarına ödetmeye!

İlker Tetik - Ejot Tezmacı Birleşik Metal-İş İşyeri Temsilcisi

Okurdan gelenler...

Patron Zihniyeti

Ben 4 yıldır metal sektöründe bir fabrikada çalışmakta olan işçiyim. 12 saat çalışmaktayım ama çok istediğimden değil, bu hayatta biraz olsun insan gibi yaşamımı devam ettirebilmek için. Dediler ki; “maaşın asgari ücret, artı mesai, her gün mesai var. İyi para kazanırsın biraz insan gibi yaşarsın”. Açlık sınırının 1047TL olduğu bu ülkede malumunuz kabul ettim. Hayat bir mücadele; kira, mutfak masrafları, elektrik, su vb... Çalışıyoruz karın tokluğuna 12 saat boyunca ama robotlaşmış insanlar gibi, hiç bir sosyal hayatımız olmadan hep mesai, hep mesai ama elimize geçen para 1000TL civarı, durum ortadadır.

Son birkaç gün içinde, fabrika yönetiminin aldığı karara göre; artık mesaili çalıştırmak istemiyormuş yönetim. Sorduk sebep nedir? Aldığımız cevap; “yapılan hesaplara göre son 1 yıl içerisinde sadece ve sadece % 1 kar yapmış patronumuz.” Yanlış satış politikaları yüzünden, en kolay nerden kar ederim diye düşünen patron gözünü işçinin fazla çalışıp kazandığı mesai ücretine dikmiş. Üreten işçi, emek veren işçi, sıkıntıyı çeken yine işçi her zaman ki gibi...

Patron elindeki sermayeyi büyütmek için, boşa geçen bir yılın yanlış satış politikasının hıncını işçiden çıkaracak ve bunun için de ilk önce mesaileri kaldırmakla başlayacak. Sonra da işçinin hakkı olan çay molalarına diktiler gözlerini ve baskılar sonucu çay molasını da kaldırdılar. Böylece hiç durmadan günde yarım saat dinlenmeyle fazla üretmemizi istediler. Kendince önlemler alıyorlar, patronun umurunda değil işçi asgari ücret almış, bu paranın 300-400 lirasını kira vermiş, geriye kalan 350 lirayla da mutfak masrafını, elektrik, su faturasını ödemiş ödememiş umurunda değil çünkü önce kendi menfaatleri ve düşüncesi, sermayesini ne kadar güçlendirdiğidir.

Çalıştığım fabrikada bir diğer yaşanan emek hırsızlığını da dile getirmek istiyorum. Yılda 2 ikramiye üzerinden anlaştığım fabrikada sonraki süreçte yönetim kendince en kestirme yoldan önlem alıyor. Fabrika yönetiminin bir diğer açıklaması; “arkadaşlar işler yolunda değil, 2 ikramiye değil de 1 ikramiyeyle idare edin.” Patronun gücüne güç katabilmesi için her sıkıştığında sömüreceği işçinin maaşı, günde 16 saat çalışarak yaptığı fazla mesai parası, ya da ikramiyesidir.

Ben ve arkadaşlarım yaşadığımız bu sıkıntılı süreci sizinle paylaştık. Anladık ki patronlar en ufak bir krizde, yanlış satış politikalarından dolayı edinilen zararı işçinin sırtına yükleyecek. Kendi sermayesine dokunmayıp sömüreceği tek hedef işçi olacak, bu duygu ve düşüncelerimizi tüm işçi ve emekçi arkadaşlarla METAL İŞÇİSİNİN SESİ BÜLTENİ aracılığı ile paylaşmak istedik.

Çorlu'dan Bir Alüminyum İşçisi

Birbirimizden Haberdar Olalım

**Haberlerinizi, Şikayetlerinizi Ve Önerilerinizi
Bizimle Paylaşın Yayınlayalım**

metaliscisininsesi@gmail.com